

ПРОЛОГ

Місто стихло, перш ніж останні промені сонця торкнулися дахів будинків. Крамниці зачинилися першими, а гостюві двори з тавернами до останнього тримали двері відчиненими, готовими прийняти мандрівників, які не встигли залишити місто. На столичну браму вже вішали засув, але лише обрані знали, що північний прохід ще пропускав усіх охочих увійти чи вийти.

Варта, яка напередодні отримала важкі мішечки з грошима, не поспішала зачиняти браму. Їй були дані чіткі вказівки, кого слід пропустити й куди доставити після. Втім, сторожі, котрі вже опинилися на подовженому чергуванні, не гидували вимагати плату з усіх мандрівників, які запізналися, та все одно бажали увійти або вийти після комендантської години. Якщо гаманець того, хто просився, був недостатньо наповнений, солдати просто проганяли бідняка.

Гості почали прибувати, щойно сонце сховалося за горизонт. Окремо. Приховані щільною тканиною плащів, вони йшли пішки, щоби зробити своє пересування якомога непомітнішим. Кожен із них мав запрошення лорда — знак пропустити без зайвих запитань.

Таких варта відразу ж супроводжувала в маєток. А коли прибула необхідна кількість осіб — сторожі спішно зачинили ворота. На цьому їхнє завдання було виконане. Можна було порадіти вже важкому гаманцю і розчаруватися, що відзначити цей прибутковий захід матимуть змогу лише наступного дня.

Біля стін маєтку кожного з гостей приймали слуги та, привітавши їх, проводили прямісінько в підземелля. Про відпочинок із дороги й мови бути не могло. Ритуал уже

довелося відкласти на кілька днів, а кожен додатковий день вартував чималих зусиль приховувати все, що відбувалося, від зайвих вух та очей.

І найгіршим було те, що король, схоже, починав щось підозрювати. Вигляд надто вдалого збігу мало те, що комендантську годину ввели задля затримання небезпечного злочинця в той самий час, як почали прибувати загадкові гості. Усі містяни були, як мовиться, на вухах. Будь-яка необережність ураз стала б надбанням місцевих балакунів.

Тому, якщо привести троя до столиці ельфів і магів було ще доволі просто, то проводити довелося під покровом ночі. Вампіра, який прибув одним із перших, уже стало складно тримати під замком. Одну з його жертв виявили та приписали тому ж таки таємничому злочинцю.

А тепер, коли всі фігури зайняли місця на дошці, не варто було гаяти часу. Необхідно розпочинати ритуал якнайшвидше. У великій круглій кімнаті підземелля зібрали учасників. Магів та гостей лорда. Представників усіх п'ятнадцяти рас. Волхони, прибувши останніми, уже теж спустилися довгими сходами в позбавлені світла катакомби.

Чоловік, який був за головного, жестом звелів одному з волхонів стати в окреслене білим коло поряд з єдиним магом, котрий залишився без пари. Другого волхона притримав стражник, не пускаючи підійти й наказуючи стати біля стіни.

Ще раз уважно оглянувши всіх присутніх, головний, який стояв за столом із товстим фоліантом, кивнув вартовим, і вони зачинили двері на засуви. Шепіт занепокоєння прокотився серед присутніх. Навіть особиста охорона лорда, яка була тут винятково на випадок непередбаченої ситуації, заметушилася. Зала нагадувала похоронну камеру — круглу, змайстровану з масивних кам'яних блоків грубої обробки, без вікон та глибоко під землею. Нечисленні смолоскипи давали мало світла, і лише багаття під казаном у центрі приміщення горіло яскраво, хоча дрова у нього не підкидали від часу прибуття першого гостя.

Величезне біле коло ділило залу надвоє, слугуючи межею між учасниками та глядачами. Не всі раси були представлені однією особою. Але лише по одному представникові перебувало в колі, й кожен із них стояв у власному меншому колі. До кожного було приставлено мага. Ще трое чаклунів розташувалися за чоловіком біля столу. Вони відрізнялися від інших тим, що їхні обличчя та руки були вкриті рунами. Не підіймаючи очей, вони тримали руки зімкнутими перед собою.

Вважаючи усі умови дотриманими, чоловік, головний маг, розпочав ритуал. Він зашепотів слова закляття, і за ним одразу ж заговорила трійка. Набагато тихіше, вони теж затягли щось схоже, але нарозспів. Наслідуючи єдиний, відмінний од головного, ритм, трійка поринула у транс, більше не реагуючи на жодні події. А подивитися було на що.

Головний маг підняв кубок, що стояв поряд з фоліантом, і почав із заклику води. По краплині вміст посудини залишив ємність і спрямувався до котла, що увесь цей час був порожній. Перша волога, тільки-но торкнувшись металу, перетворилася на пару, але і вона, підкоряючись заклику, розвернулася, прямуючи назад у котел. Краплі стягувалися зі стін, цідилися з повітря, висушуючи його. Розпечений метал врешті-решт поступився й почав накопичувати воду. Небагато часу знадобилося, щоб вона закипіла.

Далі був заклик до землі — кам'яна підлога під ногами присутніх зрушилася і почала тремтіти, породивши нове хвилювання серед учасників ритуалу. Землетрус не торкнувся лише котла та верховного мага. Всім іншим доводилося терпіти легке похитування, зберігаючи спокій і пильно спостерігаючи за дієм, що набирало обертів.

Наступним був вогонь. Вогник під казаном спалахнув з новою силою й іскрами взявся розповзатися химерним візерунком на підлозі. Діставшись зовнішнього білого кола, спалахнув червоним полум'ям, стіною відокремивши учасників ритуалу від спостерігачів.

Повітря — немов нізвідки над чаном виник вихор, що закрутив киплячу воду виroom.

Останньою маг прикликав порожнечу. Все, що було поза вогняним кільцем, зникло. Безпросвітна темрява остаточно відрізала усе зайве, накривши учасників захисною сферою.

Замовкнувши, маг опустив руки й деякий час стояв без руху. Тишу порушували тільки слова трійці та тріск під казаном.

Учасники в колі почали нервово переминачися з ноги на ногу. Мовчання верховного мага особливо непокоїло тих, хто мало що розумів у магії. Не всім расам було даровано вміння чаклувати. Деякі мали дуже мізерну частку магії, що давала змогу відчувати її присутність або керувати якимись обмеженими речами.

Простолюд магів — тих, кому таки було надано можливість чаклувати, — часто цурався. Але їх було небагато, тому більшості, яка не мала й не розуміла магію, довелося розвинути інші способи захисту та взаємодії зі світом. І не лише їм.

Кожна з п'ятнадцяти рас обрала свій шлях, була в чомусь унікальна. Передавала знання з покоління в покоління та зберігала секрети. І саме тому вони усі зараз були тут. Зібрані разом для однієї мети. Для єдиного обряду.

— Люди, сильні воїни й добрі полководці, наділені чималою часткою розуму та кмітливості!

Несподівано заговоривши, головний маг змусив декого із присутніх здригнутися.

У такому ж ступорі опинився і представник людей. Стражник, одягнений в обладунок почесної варті, залишився стояти на місці та продовжував удивлятися в багаття під казаном. Знадобився стусан від мага, який стояв із ним у парі, щоб нагадати про необхідність підійти.

Ставши над водою, помічник дістав ножа і зробив надріз на вказівному пальці людини. Краплі крові знадобилася мить, щоб упасти у воду. На секунду вміст котла скаламутився, але трохи згодом став знову прозорим.

Головний маг продовжив:

— Асели, чия сила у світлій стороні магії. Ті, котрі вміють створювати будь-яку зброю, чий розум чистий і невідчужданий тьмяності.

Світловолосий ельф не вагався і без жодних вказівок попрямував до котла. Невеликий поріз — і ще одна крапля червоної крові впала у воду.

— Тадли, чия сила у темному боці магії. Ті, хто вміє читати всіх, хто живе на землі, похований у ній і ширяє в небі.

Темноволосий ельф, який прибув разом із аселом, зовні мало чим відрізнявся. Подібні, як дві сторони однієї медалі, вони могли б здаватися братами, якби не належали до різних родів.

Ельф так само незворушно підійшов і дав чанові свою краплину червоної крові. Вміст помітно потемнів, закипаючи з новою силою.

— Орки, котрі славляться своєю фізичною силою та пристосованістю до будь-яких умов...

Невеликий на вигляд чоловік, безумовно, не був кращим представником своєї раси. Виділяючись кремезною постаттю і злегка випнутими нижніми іклами, він уже не зміг би загубитися в натовпі людей. Але інші раси, які були дуже поверхнево знайомі з найчисленнішим населенням цих земель, могли б, не замислюючись, сприйняти його за людину.

Не маючи магії, орк помітно нервувався. Постійно оглядався, чекаючи каверзи з кожної щілини. До казана він підходив неквапливо. Ойкнув, коли його шкіру розпоролو лезо, і пішов назад, тільки-но виконав свою частину угоди.

Його темно-зелена крапля крові вплинула на чан сильніше за попередні. Вода позеленіла, трохи припинила, однак вирувати не перестала.

— Рівейри, надзвичайно гнучкі, які бачать у темряві, підпорядковані тваринним інстинктам...

Створіння, повністю вкрите темною шерстю, що виблискувала у світлі полум'я, рушило вперед. Маючи пазурі, лапи і криваво-червоні білки очей, представники цієї раси

були менше за інших схожі на розумних істот. Зовнішність була оманливою. Вдень вони мало чим відрізнялися від людей, випускаючи свою тваринну суть лише за гострої потреби.

Розмірене похитування хвоста показувало, що лорд знайшов підхід і до цього представника. Плата мала бути високою, інакше виманити рівейра не вийшло б.

Тут різати довелося глибше і натискати сильніше. Багряна кров ніяк не хотіла капати з густої вовни. Вихор посилювався, варто було краплі стати частиною чаклунського зілля.

— Дворфи, які знають усе про каміння і магію землі. Здатні витримати вічну темряву...

Широкоплечий кремезний дворф, який ледве доходив магу, котрий супроводжував його, до грудей, був змушений задерти руку, потягнувшись далеко вперед. Він аж ніяк не бажав утратити свою розкішну бороду при зустрічі з вогнем, що буяв під казаном.

— Волхони, легкі й рухливі, пов'язані з вовками тілесно й духовно, знають чудасії природи...

Затягнута у шкіру та хутро дівчина з підозрою спостерігала жовтими очима за присутніми. Підходячи до казана, мало не перечепилася за камінь, що вискочив із кладки, і змушена була швидко присісти, щоб не впасти. Деякі, в тому числі маг, здригнулися від такого різкого руху. Піднявшись і задерши підборіддя, вона підійшла до казана та ніби недбало простягла прикрашену татуванням руку.

— Вампіри, чутливі до крові, спритні та швидкі, істоти ночі...

Другий учасник, який увесь час ритуалу був у гарному настрої. Темрява і запах крові — він купався у своїй стихії. І вампір точно знав, що могло зробити його перебування тут ще кращим. Упродовж церемонії він раз у раз відверто поглядав на силда, який стояв поруч. Демонстрував зуби, грав бровами. Другий шкірився у відповідь, але в його поведінці читалася тільки ворожість. Якби не приставлена на

час перебування гостей у мастку вартова, хтось із цих двох, імовірно, до ритуалу не дожив би.

Віддавши свою краплю крові, вампір повернувся на відведене йому місце і демонстративно лизнув поріз.

— Силди, які мають другу сутність і знають секрети стародавніх писань. Ті, хто вміє спілкуватися з духами і тваринами...

Блиснувши дзеркальними очима на вампіра, силд разом із магом підійшов до казана. Неприємний сусід особливо принохувався, коли крапля крові упала у воду. Повір'я, що передавали з уст в уста, свідчило, що ця кров була солодка наче мед.

— Альказарці, які славляться красою та довголіттям...

Дівчина надзвичайної краси, яку цілком можна було сплутати зі світловолосою ельфійкою, неохоче попрямувала до чана. Лорду, очевидно, знадобилося витратити чимало часу і грошей, щоби знайти чистокровну альказарку. Вони з легкістю вже не одну тисячу років проживали серед людей, які рідко могли розпізнати в них чужих. Схожість з ельфами була лише зовнішня. Вони не мали жодної краплі магії, але проживали вік довше за раси, з котрими їх часто плутали.

Після руйнування їхнього міста та єдиного справжнього притулку вони стали майже легендою. Для пошуку чистокровного представника лорду, очевидно, довелося звертатися до вампірів. Кров довгожителів для них була смертельною, і вони чули її за версту. Можливо, і кровопивця, котрий був присутній на ритуалі, брав безпосередню участь у розшуку.

— Макламарці, які мають нищівну магічну силу...

Присутній у колі представник демонічної раси не міг похвалитися жодною особливо нищівною силою. Нервувався він, як той самий орк, а блідо-червона кров лише підтверджувала малу концентрацію магії. У воістину непохитних демонів жилами текла темна, майже густа рідина.

Цей же демон з радістю взагалі не з'являвся б людям на очі. Слабкий магічно, він і фізично не здатний дати

відсічі. Мабуть, нагорода була справді великою, бо схилила настільки слабого демона до участі в ритуалі з проголошенням його расової приналежності.

— Драквіні, нащадки могутніх драконів, надзвичайно витривалі, які вміють спілкуватися зі стародавніми істотами...

Молодий драквін задоволено усміхався під час перерахунку його особливостей. Розправивши чорні шкірясті крила, мотнув хвостом так, що дивом не зачепив макламарця, котрий поспішав у відведене коло. Для польотів тут було замало місця, тому доказана він ішов пішки, але з усією властивою його расі пихатістю. Вона була єдиною, що не змінювалась та не розмивалася при змішуванні з іншими. І тривало це вже не одну тисячу років.

У крові було помітно слід століть. Тільки-но вона торкнулася води, як колір знову почав змінюватися, загравши новими фарбами. Жовтий змінився рудим, а потім і майже червоним, темніючи. Вода, як і раніше, то закипала сильніше, то заспокоювалася й віддавалася виру, що створював вихор над нею.

— Ліндери, вправні мисливці, воїни чотирьох стихій. Власники невідомих меж відваги...

Дівчина стала єдиною, у кого зброю не вдалося відібрати. Вона не відпускала ефес меча, коли опинилася біля казана і навіть сильніше його стиснула, коли шкіру розрізало гостре лезо ритуального ножа. Але й тоді занепокоєння читалося лише в кирпатих звіриних вухах і завмерлому короткому хвості.

Як воїни, ліндери були готові дати відсіч усім і кожному, але тут, у цій залі, було те, над чим вони були не владні — порожнеча. Меч би її від такого не захистив, але лорд дозволив дівчині цю маленьку вільність.

— Евлі, чутливі та розважливі, які підкорюють вогонь у всіх його проявах...

Їх часто вважали за рудоволосих ельфів, але таких у природі не існувало. Навіть припинення гонінь на напівкровок кілька століть тому не призвело до появи у волоссі

ельфів цього кольору. Та й варто було лише глянути на вуха або один вечір поспілкуватися з евлем, як схожість розвіювалася, немов ранковий туман.

Ця раса відрізнялась особливим складом розуму, потребами та поглядами на життя. Навіть зараз молода евлійка розглядала присутніх, ніби обирала партнера на ніч. Те, що відбувається навколо, її особливо не турбувало. Вона, віддавши краплю крові, повернулася на місце, зацікавлено розглядаючи безперервну мовчазну дуель між вампіром і силдом.

— Тролі, стійкі до низьких температур, кому отрута не страшна, чия свідомість не підвладна впливу...

Велика істота заввишки майже два людських зрости і з непропорційно великими руками залишилася стояти на місці. Маг поряд із ним посовався, не наважуючись зробити хоч щось. Тролі не славилися ні розумом, ні поступливою вдачею. Ніколи не знаєш, чи не визнає істота спробу підштовхнути нападом. Великий ризик, коли знаєш, що йому вистачить сили переламати людський скелет одним точним ударом.

Однак нічого робити не знадобилося. Троль сам рушив уперед та підставив руку. Довелося поморочитись і доклати чимало зусиль, щоби прорізати товсту шкіру. Відправивши темно-синю краплю крові в котел, маг поквапився назад. Переживав, що істота вважатиме його загрозою й вирішить усунути.

Отримавши бажане, головний маг знову перейшов на мертву мову предків. Зачитуючи закляття з фоліанта, повністю занурився у себе. Малюнки на його руках почали світитися. Маги, які супроводжували представника кожної раси, вийшли уперед, збираючись біля казана. На черговому витку вони приєдналися до того, що співали трое магів, які стояли окремо.

Знову діставши ножі, супровідники полоснули кожну зі своїх долонь. Запах металу наповнив повітря, змушуючи вампіра дедалі більше метушитися. Кров капала на підлогу,

але маги потягнулися до бурхливого зілля не відразу. Віддавши свою частку казанові, вони сплели руки між собою, утворюючи коло в колі. Похитуючись у такт руху каміння під ногами, не замовкали і, здавалося, співали з кожним витком усе голосніше.

Головного ж мага чути було дедалі гірше, але зілля реагувало саме на його слова. Пауза — і воно притихло, майже переставши вирувати. Чергова фраза — і знову зайшлося з новою силою, доходячи до країв та дивом не вихлюпуючись на камінь.

Голос мага був тихішим, і момент закінчення став зрозумілим лише із завмерлих губ. Маги кола продовжували співати закляття. Не зупинилися вони й тоді, коли до них попрямував головний маг. Один із трьох магів пішов слідом, тримаючи в руках великий плетений кошик і не припиняючи співати.

Головний маг відкинув біле покривало та підняв із кошика немовля. Зовсім маленьке, бліде. Його дихання було слабким, і те, що за весь час ритуалу воно не видало жодного звуку, свідчило про його поганий стан.

Чоловік діяв швидко. Діставши дитину, він простягнув руки над казаном, почав читати новий рядок закляття. Кожне слово промовляв гучно, чітко, й дитина, здавалося, почала реагувати. Заворушила ніжками й видала тихий звук, але це ніяк не могло завадити завершенню ритуалу.

Розкинувши руки, головний маг дозволив дитині упасти в казан. Кипляча вода відразу поглинула її з головою, закрутившись у вир.

Пісня стихла. Ніхто з учасників не наважувався вимовити й слова.

Приміщення знову занурилося в тишу, і лише після кивка головного мага розімкнули руки, розриваючи коло.

Магія розвіялася тієї ж миті. Зник вихор, завмерло каміння під ногами. Але щойно зникла порожнеча разом із червоним полум'ям, світ усередині кола возз'єднався з полишеною частиною кімнати. Навколо них кипіла битва.

Зойки і кров несподівано увірвалися в їхню відокремлену фортецю. Дзвеніла сталь, кричали поранені, а переможені занепадали духом.

Почалася паніка. Макламарець із криком кинувся до виходу, ельфи почали чаклувати, ставши спиною до спини. Ліндера вихопила меч і метнулася на найближчого воїна. Але все було марно.

Магів, які не зовсім відійшли від трансу, спробували повалити на землю. Спалахи та вибухи. І ще більше крові.

У метушні битви перекинули й казан. Пролита темна рідина змусила багатьох кинутися геть, і лише силд рвонув уперед, намагаючись тілом захистити немовля, котре випало з чана. Воно вже не виглядало таким слабким і поспішало подати голос, що, здавалося, прорізався тільки зараз.

Розділ 1

ШИЛЬДІГАРД — ПОСОЛ ЛЕСТЗЕРСЬКИЙ

— Шильдігард Контерійський, посол Лестзерський, — глашатай важко ударив палицею та відійшов убік, пропускаючи гостя у велику тронну залу.

Темноволосого й молодого на вигляд юнака зустрів гарно вдягнений чоловік у роках та відразу шість стражників у повному обладунку. Трон лишався порожнім. Зазвичай багатий на почет двір тепер здавався спустошеним. На шляху в палац зустрічалися тільки патрулі та поодинокі громадяни, які перебігали між лавками майстрів.

— Мене звати Лаесль Броклоу з роду Ростерських бойових стрільців. Я — радник короля. Радий вітати вас у Гвотерхоні.

Схиливши голову в привітанні, радник отримав такий самий уклін у відповідь. Зупинившись за п'ять метрів від Лаесля, посол почав оглядатися.

Безлюдна тронна зала була не менш дивним явищем, як і те, що посол з'явився без супроводу. Радникові повідомили, що Шильдігард прибув не сам. У доповіді йшлося про сімох вершників, які перетнули кордон. Мало, як для звичайної делегації, але Лаесль вважав це число виправданим.

Три дні тому Гвотерхон заявив права на залізорудні шахти у північній частині Лестзерська. І саме три дні

потрібно було, щоби дістатися зі столиці до столиці. Делегацію чекали, але вони прибули так швидко, ніби вирушили в дорогу, тільки-но оголосили умови передачі земель. Було очевидно, що заметушилися вони не на жарт.

— Дякую, що прийняли мене без зволікань. Я ладен перейти до перемовин якнайшвидше, але дозвольте запитати, чи все добре з Унісом Сивволі, вашим попередником, із яким я мав честь вести розмову минулого разу?

Варта почала переглядатись, але новий радник залишався спокійним та відповів лише після паузи, прискіпливо змірявши посла з ніг до голови.

Порівняно з Лаеслем той мав доволі юний вигляд. Ні зморщок, ні сивини серед густого волосся. Згідно з тією ж доповіддю, двоє з трьох делегатів за віком значно більше підійшли б на звання посла. Вік — і тим більше досвід — у цій справі був незамінним. Чи багато можна було очікувати від молодика в перемовинах між королівствами?

Якби не масивний медальйон із зображенням ведмеда та голуба, що кожному давав зрозуміти, послом якого роду він виступав, розмова у них була б короткою.

Проте не лише вік юнака здавався підозрілим. Незважаючи на три дні виснажливого шляху, дарма що без поклажі та пошту, посол на око повністю відповідав нормам етикету. Ні меча, ні обладунку. Лише синій плащ із таким самим знаком дипломатичної місії Лестзерська. І жодного дорожнього пилу...

— Указом короля Уніс був відсторонений од Двору і висланий за межі королівства. Думаю, на території Гвотерхона ви з ним більше не зустрінетеся.

Шильдігард ніяк не відреагував на новину. Ще раз оглянувши приміщення, він зупинився на арці, що вела до кухонь. На мить здалося, що очі його спалахнули червоним. Здалося, бо той поглянув на радника знову нічим не примітними очима. А втім, це швидко стало неважливим, коли юнак зробив крок, стаючи боком. Якби він мав меча, ця позиція була б зручною для нападу. Це зрозуміли і стражники.

Вони трохи заметушилися, хоч і намагалися приховати хвилювання.

— Дуже прикро це чути. У такому разі я змушений просити аудієнції в короля, — голос Шильдігарда був рівним, але став ніби холоднішим.

Лаесль, який побував на різних переговорах, здивувався такому проханню. Стиснувши кулаки, він залишився стояти на місці. На його боці був загін із шести озброєних охоронців, які вже точно могли скрутити одного молодика, дай радник таке розпорядження. Однак поспішати з цим було не варто.

Про посла Лестзерського подейкували різне. Що він умів домовлятися, викликати симпатію. Що навіть король Лаусбеля сватав йому свою третю дочку. Велику честь, так би мовити, надав, а Шильдігард зумів йому відмовити, не розв'язав війни, не втратив титулу і не зіпсував дипломатичних відносин між королівствами. Саме з огляду на це Лаесль очікував побачити статного чоловіка, який викликав би прихильність самим виглядом та при цьому не був позбавлений шарму в очах придворних дам.

Якщо ж у юнака, котрий стояв перед ним, і були задатки перемовника, то тепер він здійснював вельми неоднозначні ходи.

— Ви наче прибули обговорити нашу пропозицію про передачу копалень. Запевняю вас, король довірив мені всі повноваження для вирішення будь-яких...

— Вибачте, але я маю чіткі вказівки. Не уповноважений обговорювати наші питання з вами, шановний Лаесле з роду Ростерських бойових стрільців.

Лаесль мовчав, приголомшений тим, що його перебили.

— Ну, якщо ви наполягаєте, — він поманив одного з вартових і, давши короткі вказівки, відправив того геть із зали. — Королю повідомлять про ваше прохання, а поки що... Чи не задовольните ви мою цікавість?.. Шильдігарде, правильно?

Хлопець насупив брови, але нічого не сказав на уточнення імені. Лиш коротко кивнув, підтверджуючи.

— Скільки вам років, Шильдігарде? Не вважайте за грубість, але ви маєте дуже молодий вигляд як для посла.

— Анітрохи. Подібні коментарі чую часто. Мені двадцять два.

— Двадцять два, кажете? — радник ніби переко́чував слова на язичі.

Він би й двадцяти не дав. Якби їхні шляхи перетнулися в іншому місці, Лаесль би промаркував його як незрілого юнака, котрий випадково потрапив у вищий світ. І ця думка вразила його. А власне, чому потрібне інше місце?

— А де ваш почет? Я не повірю, що така високопоставлена особа подорожує на самоті.

— Так, погоджуюсь. Я б і сам не повірив, що таке можливе, — Шильдігард скромно усміхнувся. — Мій почет залишився за межами палацу.

— Чому ж? — Лаесль почав обходити посла дугою. Його сторожа не зрушила з місця.

Радник знову оглянув юнака, який стояв перед ним. Ні, всі належні атрибути були на місці, але не було одного, здавалося, невіддільного. Пилу. Якщо вони три дні гнали коней, щоби прибути якнайшвидше, їхній одяг повинен бути вкритий брудом. Його не було ні на тканинах, ні на шкіряних чоботях.

— Залишив їх відпочити з дороги. Ми можемо вирішувати наші питання і без їхньої участі.

У голові щось клацнуло, завершивши картину. Посол? Як же! Молоко на губах не обсохло, щоб залагоджувати справи державного рівня. Занадто спокійний. Занадто категоричний.

Погляд ковзав синім камзолом, намагаючись побачити, де прихована зброя. У радника не залишилося сумнівів, що перед ним убивця, котрий дізнався про змову і прийшов по його голову. Смертник. Таких тренували для єдиного

удару. Хлопець, імовірно, вже і не сподівався піти звідси живим. Чекає, що Лаесль підійде? Чи коли той утратить пильність?

— Скажіть, Шильдігарде, а ви не боїтеся за власне життя?

— За моє? — здивування було першою яскравою емоцією, що він показав. — За своє не боюся, — юнак розвернувся до радника. — А варто?

Двері з гуркотом відчинилися, впускаючи загін із шести вартових. Мечі вони вже тримали наготові, коли почали оточувати Шильдігарда.

— Ви мені погрожуєте, шановний Лаесле?

— Не більше ніж ти мені, шмаркачу, — брови юнака знову злетіли. — Ти помреш раніше, ніж устигнеш виконати свій мерзенний задум. Варто!

— Ви робите помилку, — відкинувши плащ, Шильдігард відкрив другу руку. — Я посол Лестзерська. Погрожуючи мені, ви ставите на кін...

— Та який ти посол. Взяти його!

Тяжко зітхнувши, юнак підняв руки й зашепотів. Розділившись по троє, стражники метнулися на нього з різних боків. Наче вітерець промайнув серед них, і лише один помітив, як колихнулося волосся Шильдігарда. Різкий випад відкинув вартових на їхніх товаришів, збиваючи з ніг.

— Це маг. Убийте його! — верескнучи, радник кинувся до трону.

Єдиний воїн, який устояв, рвонув уперед, атакуючи. Точний розсікаючий удар зачепив лише повітря. Вартовий, який такого зовсім не очікував, полетів уперед. Струмін повітря вдарив йому в спину, підганяючи та штовхаючи, щоб той пролетів ще кілька зайвих метрів.

Шильдігард немов візерунки виписував руками. Уникнувши чергового удару, він відступив. Зробив оберт. Ще помах рукою.

Вітер, що піднявся, безумовно слухався лише одного — заклинателя.

— Спати, — зірвавши з пояса невеликий мішечок із тканини, юнак розірвав його перед собою. Дмухнув.

Вітер умить підхопив блискучий порошок, розносячи його залом. Вартові, які встигли піднятися на ноги, осіли. Завмерли й інші на кам'яній підлозі. Заніміли. Тишу порушував лише тяжкий подих радника.

Розвернувшись на звук, Шильдігарт знову підняв руку, підхоплюючи радника вітром і не даючи втекти через таємний хід за тронном.

Лаесль кричав, зрозумівши, що висить над підлогою. Борсався, ніби це могло йому якось допомогти. Анітрохи. Він просто плив до рук свого супротивника.

— Клятий маг! Горіти тобі на вогнищі. Моя смерть до-рого тобі!..

Радник не договорив. Потік, що тримав його, зник, і Лаесль упав на камінь тронної зали. Він згорнувся клубком, прикриваючи голову, але сильна рука підняла його на ноги. Носки чобіт ледве торкалися підлоги. Пихкаючи, радник схопився за руку, що тримала його, й тільки тоді зміг роздивитися юнака ближче.

До цього звичайні карі очі зараз розтинала вертикальна зіниця. Скуйовджене волосся та ніздрі, що важко роздувалися, тільки додавали юному обличчю хижого вигляду. Але лякало не це. Лякало невідоме. Лаесль знав лише одну расу, що мала таку зіницю, а втім, ні хвоста, ні гострих вух у посла не було. А те, що він побачив, як ці самі очі знову набули звичайного людського вигляду, змусило пискнути від жаху.

— Щ-щ-що ти таке?

У радника всередині все стиснулося від цієї усмішки на гарному обличчі хлопця.

— Багатокровка, — Шильдігарт поставив Лаесля на підлогу, але пальці все ще тримали його міцно. — Де роль? — радник лише злякано пискнув. — Ну?

— У в'язницях.

— Це ти наказав захопити північні шахти? Твоїх рук справа? — чоловік зміг тільки кивнути. — Захоплення влади, загроза воєнного конфлікту. Чого ти хотів досягти? Слави визволителя, котрий запобіг війні, скинувши короля з трону?

Радник уже не відповідав, а намагався сильніше втягнути у плечі голову.

Тяжко зітхнувши, Шильдігард розвернув і штовхнув зрадника-невдачу в бік кухонь.

— Веди до короля.

ЗМІСТ

Пролог	5
Розділ 1. Шильдіґард — посол Лестзерський	16
Розділ 2. Ув'язнений, але не зламаний	23
Розділ 3. Не силою, то магією	29
Розділ 4. Такий самий, але інший	37
Розділ 5. Таємні доручення короля	46
Розділ 6. Там, де чекають	52
Розділ 7. Квіти важливіші за військову загрозу	63
Розділ 8. Принцеса королівства Лестзерськ	68
Розділ 9. Будинок у хмарах	78
Розділ 10. Непрямі сигнали	90
Розділ 11. Протистояння магів	97
Розділ 12. Золото в місячному сяйві	105
Розділ 13. Трофейний кинджал	115
Розділ 14. Азильці рідкісні, але не міфічні	122
Розділ 15. Молодший із Перерських	133
Розділ 16. Злодюжки на святі	139
Розділ 17. Спина до спини	146
Розділ 18. Щоденник	154

<i>Розділ 19. Вершниця.....</i>	<i>163</i>
<i>Розділ 20. На тому кінці ниток.....</i>	<i>168</i>
<i>Розділ 21. Казка, схожа на правду</i>	<i>182</i>
<i>Розділ 22. Сторонній спостерігач.....</i>	<i>193</i>
<i>Розділ 23. Блейк Швидкий Клинок.....</i>	<i>200</i>
<i>Розділ 24. Підозріло доброзичливий супутник.....</i>	<i>206</i>
<i>Розділ 25. Мовчазна бесіда</i>	<i>212</i>
<i>Розділ 26. Нічний гість.....</i>	<i>221</i>
<i>Розділ 27. Прохолодна зустріч.....</i>	<i>236</i>
<i>Розділ 28. Зайвий у кімнаті.....</i>	<i>244</i>
<i>Розділ 29. Угода.....</i>	<i>254</i>